

1991

ISSN
0132-4462

КВІТЕНЬ №7

Перець

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Хлопці, позичте каску та бронежилет, бо мені вдома від жінок зараз таке буде!..

ДОПЕКЛО!

ПРОГНОЗ НА... МИНУЛЕ

Революції зароджуються на кухні...

Ну, де ми ще зовсім недавно шепотілись, висловлюючи власне невдоволення? Що і те у нас не так, і се нам заважає та муляє. І взагалі — коли жити почнемо?

Отак поволітеріанствуємо ввечері над котлетою, подисиденствуємо під кефір, відвівши трохи душу, а раненько, гляди, як і увесь радянський народ, на роботу подріботимо. Щоб і надалі, як один, «схвалювати та підтримувати». І листи від імені урочистих зібрань на персональну адресу слати.

Коротше, жили — як каструля із подвійним дном. Знизу її підігрівали, а нагорі — й не булькає...

Але то глибокий застій був. Хоча застій, за Карлом Марксом, також — рух. Хай і на місці.

Та ось сколихнули квітневі тези народ. Але не ті, що на Фінляндському вокзалі та із бронзовика вголошувались. А — інші... Що вже шостий рік в усіх на устах...

Ну, гадали, хоч теперечки заживемо по-новому, цивілізовано. Як і належить правникам славетним. Відкрито й гласно! Без насильства і страху! Демократично й плюралістично! Позаяк матінка-історія

нічого ліпшого, аніж народовладдя, поки що ще не придумала.

Тож вийдемо, нарешті, з наших задушливих кухонь. Дихнемо передгроззям. І у мирі та злагоді побудуємо демократичне суспільство...

Ні, не те, що уже колись мали. І таке усім знайоме до болю. Де на одних нарах, немов у тій дитячій лічильці, демократично сиділи: і цар, і царевич... Даруйте! І нарком, і академік, і селянин-колгоспник, і швець-індивідуал... А далі — за списком. Професій та їх представників.

А таке суспільство... Новел! Щоб аж — ух! Буржуїнам на чорну задрість, собі — на світлу вітху.

От тільки серед будівельних бригад неув'язочка сталася. Точніше, між виконробами перебудови. Генплан, зрозуміла річ, у всіх різні — у радикалів, у поміркованих, у консерваторів. Зате підходи, як і лексика, наче у близнюків-братів — однакові. Як у «Короткому курсі». На всі часи та всі народи створеного...

Хто не з нами — той проти нас!

Пам'ятаєте цей безсмертний заклик? Скільки вже встиг він розвести по барикадах. Ми по цей бік, ви — по той. Як у буремну громадянську. Правда, перед штиковою протиборці ніби один куплет тягнуть: «Ето есть наш последний...»

Що ж, останній — так останній. Та хто ж після бою залишиться? І хто кому плюралізм свій опісля демонструватиме?

Тим паче, що аргумент у всіх залізний, як логіка класової боротьби: більшість — завжди права, правда — на боці більшості. Міцно, погодьтеся, сплетено. Й безкомпромисно. Як удавочка. На ший меншості.

Тому: усім нам — слава! А всьому вашому — ганьба!

І хто був нічим — той буде всім! Ось і черга із драбинами до постаментів вишикувалася. На вакантні місця нові ідоли подерлися. Народ, виявляється,

мусить знати своїх героїв... І усе так красиво, і, головне, під гаслом загальнолюдських цінностей. Але суто на ідейній платформі...

Від якої, гляди, вже і наш бронепоезд відходить. На захист наших же принципів. Якими вже ніхто і ні в чому поступитися не може. І не хоче. Хоча насильство ніколи не мало ніяких принципів... Як, до речі, і довговічних опонентів: звільнялося від усього якщо не за допомогою влучного ярличка, то при сприянні товариша Маузера.

Бо «ми наш, ми новий світ збудуємо...» Без імперії! Проте як бути з імперським мисленням, що так сидить у декому з нас?..

«Ми — не раби!» — з усією пролетарською ненавистю кажуть ліві і праві. І затиснуті з усіх боків центристи.

Авжеж, ми — не раби! І сповідуємо начебто нове мислення. Але чому ж тоді за своє чергове «світле майбутнє» ми знову боремося вчорашніми методами? Справді, раби — не ми! Тільки чому так багато у декого рабської психології? Нехай уже і демократизованої. Чому так легко відхрещусь від усього того, на що ще вчора затято молилися? Чому стільки категоричності в наших судженнях?

А в результаті... У всіх партій та партійок, фракцій та фракційок, фронтів та фронтів, рухів та рухів, комітетів та комітетиків генеральна лінія одна: хто — кого?! Хто кого переборе у боротьбі за владу... Але взяти владу, як вчора призбути ніні класики, — лише півділа. Головне — її утримати.

Тож підійдемо до наших рідних кухонь діалектично. І, про всяк випадок, не станемо говорити про кухонні посиденьки у минулому часі. Може, це доведеться помітингувати на них під пиріжки з капустою?

Якщо, звичайно, ті пиріжки будуть. І якщо хтось із нових батьків «народовладдя» не заборонить збиратися більше трьох...

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ТЕЛЕГРАМА У МІШКУ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Телеграму в мішку одержав нещодавно житель с. Куземин І. П. О. Колмик.

«Мой дружині мали робити операцію в Охтирці, — розповів Павло Олександрович кореспондентові ТАП. — Дуже я хвилювався за неї, переживав. Одне слово, не витримав, поїхав у райцентр і дізнався, що й до чого. Приїжджаю додому, а мені ввечері приносять телеграму, яку я мав одержати ще вчора. «Чому, — питаю у листоноші, — так пізно?» «Так її ж привезли з райцентру у мішку разом з листами!» Добре, що від Охтирки до нашого села усього п'ятдесят кілометрів. А то везли б того мішка не один тиждень».

ЩЕ ОДНА П'ЯТИРІЧКА!

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. (Кор. ТАП). У постійному очікуванні світлого майбутнього, яке асоціюється у них з газифікацією, живуть мешканці будинку № 106 по вулиці Жовтневої революції в Кам'янці-Подільському. Якщо вірити письмовому запевненню тодішнього голови міськвиконкому В. І. Крилова, воно мало наступити в 1988 році. Потім начальник міського житлово-експлуатаційного об'єднання В. В. Марушевський переніс його на 1990 рік. І нарешті новий голова міськвиконкому Ю. А. Москалюк ще твердіше пообіцяв: природний газ буде у квартирах в 1995-1996 роках.

Мешканці будинку з приємністю відзначили, що це на п'ять років раніше, ніж кожна радянська сім'я, в тому числі й кам'янець-подільська, матиме обіцяну окрему квартиру.

ЕКСТРАСЕНСИ У ХІМЧИСТЦІ

ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). В хімчистці м. Гадяча незабаром з'явиться посада екстрасенса. В його обов'язки входить... заспокоєння клієнтів, оскільки в роботі хімчистки часто трапляються різні казуси. Наприклад, здала сюди жителя с. Краснознаменки Н. П. Ірклієвська свій трикотажний костюм. А після чищення — одержала дірлявий. «Що ж ви хотіли, — спробували заспокоїти її побутовики, — у нього ж — сімдесят п'ять процентів зносу!» «Та я ж лише кілька разів його одягала!» — ледве не знепритомніла Ніна Панасівна.

Без екстрасенса у таких випадках й справді не обійтись.

КРІТ НА ВИСОТІ

БАЯКА

Лисиця раз порадила Кроту:
— Щоб далі бачити, піднімись на висоту.
Отам гора є недалеко від села,
Ти звідти вгледіш більше від Орла.

Поміркувавши, Кріт залишив нору
І якось виліз на ту гору.
Внизу зібрались Кротенята
Й гукають: — Що ти бачиш, тату?
А чи ясний навколо справді світ?

Ім голосом тремтячим каже Кріт:
— Йй-богу, тут нема чому радіти,
Усе брехня то, любі діти!
Які там красюди — не збагну,
Кругом я бачу темряву одну!..

Петро ГРИШКО.

с. Заводи
Конотопського району
на Сумщині.

Мал. В. СОЛОНЬКА

ФРАЗИ

● Щоб злетіти, не обов'язково потрібно ставати на край безодні.

● Не підмінюйте нитку Аріадни бікфордівим шнуром.

● «Все для людини, все в ім'я людини!»
А що ж тоді мені?

м. Запоріжжя.

Юрій БАЗИЛІВ.

Чи стовпець на нього тисне ртутний,
Чи чогось там доля не дала,—
У сусіда настрої препаскудний,
Як у мене добре йдуть діла.
Я в біді сусіда не лишаю —
Подаю, «як треба», кожний факт.
Я його, як можу, утішаю,
Щоб із ним не трапився інфаркт.
— Так,— кажу,— придбав машину «Ладу».
Зовні, наче лялечка, вона...
Та поспробуй дати цій лялечці раду!
Вже поломку маю двигуна.
Як гараж зліпити «лімузину»? —
Ані цегли ж бо нема, ні плит.
Де дістати масла і бензину?
А поїдеш... Вріжешся і квит!
Як не сам — якийсь п'яндига бахне,
Що по трасі носиться-гуляю...
Слуха мій сусід — цвіте і пахне:
— Д-добре, я не маю «жигуля»!
...Иду з роботи. Знов сусіда бачиться —
Зверху хвіртки пичку приліпив.
Блимнув, наче середа на п'ятницю:
— Правда, що ти «відика» купив?..
Я... це лиш болісно кривлюся,
Моя гірку таблетку розжував:
— Вгледів ти б,— зіхаю,— що дивлюсь я —
То, скоріш, мені б поспівчував!

По хатах розходимось з сусідом.
Бачу — засмутився не на жарт,
Завтра знов шукати треба «біди»,
Щоб із ним не трапився інфаркт.

Володимир ЧУБЕНКО.

Усі ми чули про загадкові зникнення в Бермудському трикутнику, але ніколи не думали, що подібні явища можуть бути і в столиці нашої республіки. Та змогли в цьому переконатися, коли 2 листопада минулого року їхали поїздом № 84. Прийшли ми на перон і переконалися, що три м'які вагони (№№ 1, 2 і 3) як корова язиком злизала. Врешті, розштовхали нас на вільні плацкартні місця.

Чому я про це пишу сьогодні. Бо різницю за проїзд нам так ніхто і не повернув. Особисто я здав свій квиток (та ще кількох пасажирів) у сектор бухгалтерського обліку і фінансів Південно-Західної залізниці 17 січня. Але і там — як у Бермудському трикутнику. Ні вибачень, ні грошей.

І. КОЗАЧКОВ,
пасажир поїзда № 84.

Куди не кинь оком — скрізь створюються спільні підприємства. От тільки ніяк не можу я розгадати, з ким скооперувалася пральня міськпоштомбінату, що у Кременчуці?

Спершу думав, що із міським ломбардом. Принесу, бувало, до пральні свої рушнички та наводочки. Здам їх, як своєрідну заставу. А за якийсь тиждень працівники сервісу мені вже і гроші повертають. У порядку компенсації за загублену річ.

Та останнім часом асоціація «пральня-ломбард» у моїй голові безповоротно зруйнувалася. Минулої осені здав я до пральні шість футболіток. Дві мені повернули справно, зате решту, чотири, — уже шостий місяць одержати не можу. І дерев'яних наших карбованців ніхто за них не вертає.

То, може, кременчуцька пральня створила з кимось уже таке спільне підприємство, що зі своїми клієнтами розраховується виключно валютою? Тоді — даю свою точну адресу: Полтавська область, м. Комсомольськ, селище Низи, вулиця Горького, 150.

В. АНТИПОВ.

Упевнений, що тебе, як і всіх, хвилює проблема дефіциту. Хвилює вона, вочевидь, і кондитерів

— Мамо, а чого тато вийняв?
— Дізнався про нові ціни на м'ясо...

Житомирської кондитерської фабрики. Воно ж зрозуміло: того компоненту нема, чього за кордоном не закупили, а в результаті — порожні прилавки магазинів. Та не опустили вони в безнадії руки, знайшли прихований вітчизняний резерв: почали, приміром, у мармелад додавати мишачий послід.

Щоправда, у першу мить, коли я відкрив таку коробочку з мармеладом і в кожній цукерці побачив якісь вкраплення, то подумав, що це, видно, якийсь новий оригінальний сорт із шоколадом. Добре, що не відразу покуштував, а вирішив уточнити за допомогою райсанепідстанції, чи той шоколад свіжий. Санлікари після аналізу й розвіяли мої сумніви: свіжий, — тільки не шоколад, а послід.

Якщо керівники названої фабрики в цьому сумніваються, ласкаво запрошую на чай із їхнім мармеладом.

С. ЛІПСЬКИЙ.

с. Вільшанка
Чуднівського району
Житомирської області.

Логіка госпрозрахунку, кажуть, така: за все треба платити.

Минулого року уряд країни прийняв постанову про надання пільг учасникам ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. Справа, звичайно, благородна і потрібна.

Але, як і все у нас, не обійшлося при цьому і без ложки дьогтю. Чиясь хитромудра голова додумалась до такої чудасії. Виявляється, щоб отримати посвідчення на пільги, кожному ліквідатору слід сплатити за нього десять карбованців. В усякому разі, у нас в Інституті проблем матеріалознавства АН УРСР цей почин було підхоплено.

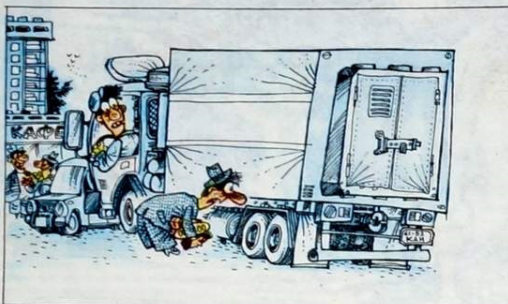
Отож, ми і платимо свої гроші. За чийсь глупство. Хоча дехто із керівних мужів міг би за власне глупство розплатитися і сам. Хоча б кріслом...

УЧАСНИКИ ЛІКВІДАЦІ АВАРІЇ.

м. Київ.

Мал. О. ГУЦОЛА

— Чого ви заглядаєте — колесо спустило!
— Та ні, свого «Запорожця» шукаю...

КОЛИ гоголівський сільський голова із «Майської ночі» став — ні сіло, ні апало — нехтувати своїми обов'язками та ще й припускати сякія несправедливості, приміром, категорично відмовився дати рідному синові згоду на одруження, — з тогочасної вищої інстанції негайно надійшов гризний припис. Згадаймо:

«Наказ голові, Ятуту Макого-ненку. Дійшло до нас, що ти, старий дурно, замість того, щоб зібрати попередні недоїмки і вести на селі порядок, одурів і чиниш капости. А внаслідок того, наказую тобі сей же час женити твого сина, Левка Макогоненка, на козачці з вашого ж села Ганні Петриченко-ві, а також полагодити мости на ставовій дорозі й не давати обива-тельських коней без мого відома судовим ланцхам, хоч би вони їхали прямо з казенної палати». Що й було «сей же час» викона-но. Пункт за пунктом. Найреальні-шим чином. Позаяк у силі влади і її можливості тоді, либонь, ніхто не сумнівався.

А ми сьогодні в такому році тому билися за владу Рад — та так, що кошка бризкала, і нинішні ро-бимо те ж саме і з тією ж люттю, — а ця влада ну як не стає найспра-ведливішою у світі й найгуманні-шою та найчужинішою у всесвіті, як те обіцяли корифеї та основопо-ложники.

Чому? Чому, наприклад, сім років не може дочекатися від неї захисти 82-річний Олександр Семенович Мельник із села Іванова Калінінсь-кого району Вінницької області? Десяти літ несли і тяжко трудилися, машиністом водив поїзди, заслу-жив медаль за війну та орден, — і на старість не має спокою в рідному об'єкті, де, як пише у своєму листі Олександр Семено-вич, «родився, хрестився і прожив усе своє свідоме життя».

А що сталося? Сталося, як у відомі пісні, отій, де «дужий безси-

КОМУ ПОТРІБНІ РАДИ БЕЗ ВЛАДИ?

лого давить і жме»: молодий і здоровий сусід, шофер Фасовий Іван Іванович нахабно, всупереч са-нітарним нормам, змушував упри-муду до Мельникової хати майже п'ятнадцятиметровий у довжину і шестиметровий у ширину хвіл.

Увалясте сусідство? І ніякі звертання Олександра Семеновича до різновеликих орга-нів Радянської влади і досі не породили жодного суворого за-пису, який би примусив позбавлену совісті людину «не дурити й не чинити капости».

А чому теж уже кілька років змушений обивати пороги Бро-вського райвиконкому та Київсь-кого обласного виконкому ветеран праці Олександр Петрович Матвієнко із села Семиполки? Хіба тільки тому, що його сусід Ворожбяк (не Дестяк) літ несли і трапляється, людина (сусідів) відгрозилась двома метрами висотою і двадцятизаконметровою довжиною паркан, позбавивши сонячного світла частину Матвієн-кового городу?

Ой, не тільки, дорогі читачі. А ще й тому, що часто-густо наші Ради хоч теоретично і мають владу, та практично її не використо-

своє виробництво так, що важко втягнути в нього жодних засильців. Просто неба іржавіє якесь обдальняння, а в бур'янах ховаються цілі залізничні платформи...

Тому я навіть сам не знаю: чи називати тебе, друже, це підприєцтвом, чи ні? А раптом Давидівській комбінат ковальських знарядь до засекречених об'єктів? І вся ота безпосеред-ність лише бутафорське прикриття від чужого ока?

В. МЕЛЬНИК.

Черкаська область.

Зараз пішла пошестя — міняти назви вулиць. А ми свою ні на яку (ні на не проміняємо). Держав-ною зветься наша вулиця. Правда ж, гарно? Головне — милозвучно... Так от, назову не помі-няючи навіть при тому, що живеється нам на цій вулиці, вірніше в будинку № 79 по ній, ой як невелико.

Питав, чого невелико? Чому ж тут радити, коли в будинку нашому, «хазяїном» котрого є трест «Кіровоградбудіндустрія», з 1987 року, тобто відтоді, коли будинок було заселено, нема гарчико-вого. Може, немає тому, що у нас немає гелієвого. Але підозрюю, що коли б наша вулиця назива-лася Гелієвською, то, очевидно, не було б холодної води.

Мешканці будинку № 79, що по вулиці Джерельній.

м. Кіровоград.

ують. Особливо ж — для конкрет-ної допомоги, для конкретного за-хисту конкретних наших людей. У перчанському відділі листів не-має ліку скаргам на невтручання місцевих органів влади у повсяк-денні людські клопоти, у біді, котрі, можливо, й починаються не з надто масштабних подій, проте закінчуються великими душевними потрясіннями й ведуть уже і до цілком певних матеріальних збит-ків і втрат. І тільки через те, що районський — себто, тим, хто працює в Радях, — чинишам про-стіше й спокійніше декларувати свою відданість масам, аніж людям.

У випадку з тим же Матвієнком мавмо аж три виступи преси, два з них — у «Перці» (№ 22 за 1989 рік і № 22 за 1990 рік). Відписки до редакції прийшли, а от влади місцевої Ради стосовно по-рушників так і не застосували. І це — зауважте — за тієї умови, що в нашою з вами житті регла-ментовано все: від висоти паркану та відстані хвіла од житлового будинку — й до обов'язків керів-них виконкомівських діячів. Є все: санітарні та будівельні норми і пра-вила, є положення та інструкції, є, зрештою, Закон. Немає лише такої децимі, як турбота про людей — про кожного зокрема.

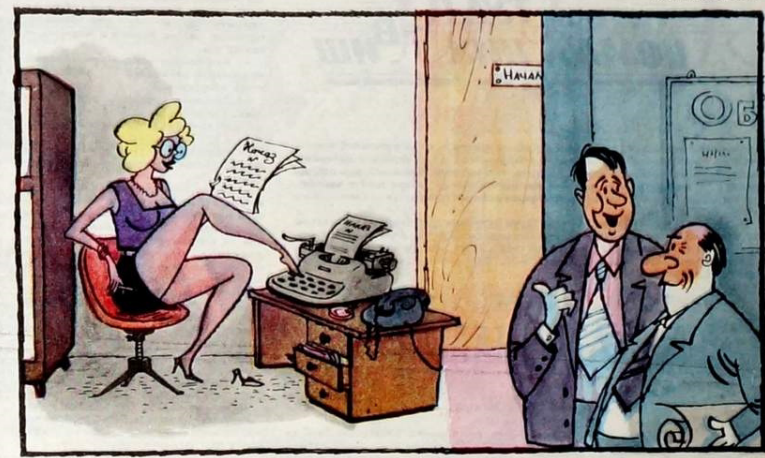
Коли ми говорили про те, чому ж калінінська радянська влада до-пускає, щоб збитувалися над старим Олександром Семенови-чем Мельником, який уже життя віддав тій же радянській владі, — голова райвиконкому Іван Захаро-вич Кугай на завершення телефон-ної розмови сидів на стільці, в такій пози-ції, що й самі не знаємо, як бути... Ось так, шановні, — представник влади не знає.

Так, може, знатиме хто інший? Бо й справді: кому потрібні Ради без справжньої влади? Влади не над людьми, а задля них.

В. ЧЕПІГА.

- Інколи на угоду з совістю не йдуть тільки тому, що її немає.
- Із характеристики представниці найдревнішої професії: «З честю виконує свої інтернаціональні обов'язки».
- Нам нічого втрачати. Навіть ланцюгів.
- Щоб на нашій вулиці було свято, це недостатньо перейменувати її.
- І мертворождені ідеї бувають живучими.
- Зізнання наркомана: «Макового зернятка в роті не маю».
- Що ми навчилися добре будувати, то це — барикади.
- Почали називати речі своїми іменами, а виходить сама нецелюризниця.
- В історії, як з'ясується, крім колеса, є ще й дещо.
- Професія: демонтер.
- Із відгуку на телепередачу: зображення колорор-ве, мислення — чорно-біле.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

— Нова секретарка хоч і друкує одним пальцем, але шеф дуже задоволений...

СПІВАНОЧКИ

Продавали зранку нині
Ковбасу у магазині,
Чирга в місто із села
Три кілометри була.

Взяв шматок собі в оренду,
Збудував собі фазенду.
І тепер погано спиться,
Бо Сибір ногами сниться.

Феофан МАНДЗЮК.

ГУМОРЕСКА

Пиворіз витяг із кишені вже май-же порожню півлітру й, зігнувшись, вплив залишки горілки у свій ку-люк пива.

— А може б, вам не треба біль-ше, Григорію Пилиповичу! — не-сподівано запитав найкращий і най-менш досвідчений серед нас Федя.

— Ти, Федю, це зелений, щоб унати даждо Грешу, — мовив Пиворіз, насуваючи Феді кашкет на нос. Потому додав, звертаючись уже до всієї компанії:

— Я тепер, хлопці, можу пити що завгодно і скільки забажаю... Бо, — він спрямував до стелі вказівний палець і обвів нас багаторазовим поглядом, — можу не думати біль-ше про повернення додому!

— Невже жинка вигнала! — сплеснувши руками пенсіонер Гаврило Сергієвич.

— Завжди ви щось бовкнете... Хай спробує пиворіз! Просто купи собі собаку...

Він замовк, і, впавши в думки, що вранці справляло, повія дил:

— ...Сенбернара. Здоровенна псюка, недавно по телевізору та-ких показували. Як у горах хто за-блудка, цюмоу псові відразу чіп-ляють пшшш кончик на шию — і вперед! Він знаходить потерпілого, той відгрівається коньком, а по-тім пєс тягне його до рідної хати...

Так що тепер, як я не повернуся додому до дванадцяті, дружина випустить сенбернара з чертковою горілкою (ми люди прості), а далі — все, як я казав...

Сергій ПАЛЬЦУН.

м. Київ.

донецька, підлягала адміністративному виселенню з приміщення, яке ось-ось закінчується, в інше житло. Та на жодні численні прохання правоті та радянським інстанціям Харківського району наби-лають лише відписки: «...матеріальна відсутність Вашої сім'ї знаходиться на контролі».

А хто відповідає на такий «контроль», якщо у нашої квартири обвалиться стеля?

З. ЯЦУН.

с. Васищево
на Харківщині.

Спеціалісти твердять, що з космосу досить добре прослідковується наша планета. Не знаю, може, це і так.

Але, Перче, повір: у Лисківському районі такий об'єкт, що ні з землі, ні з космосу нічого на ньому не розгледіш. Позаяк керівники його засекретили

У цьому листі я вказую свою домашню адресу — вул. Орешкова, 43, але не вказую, що одержу від тебе відповідь. Бо такого будинку на обліку у Васищевській селищній Раді уже немає. Побудовано його більше ста років тому і знаходиться він у аварійному стані. За законом, я і моя малолітня

Сумська область.

О. ГИРЯ.

АНОМАЛЬНИХ ВІЩ

Недавно одне популярне видання підбило підсумки своєї читачької анкети. Виянилось, що найчистіший його розділ — той, де друкуються матеріали про прибульців, домовиків, віщунів, чаклунів, екстрасенсів, відьмаків, про все, що офіційна наука називає аномальними явищами. Сьогодні важко знайти часопис, який ігнорував би цю тематику, враховуючи великий інтерес до неї читачького загалу.

І «Перець» — не виняток. Ми теж, ідучи назустріч допитливим, любителям усього незвичайного і надзвичайного, відкриваємо Студію Аномальних Явищ. Сьогодні ми представляємо двох гостей студії, котрі, можливо, згодом стануть її завсідниками. Це відомий чаклун А. С. Сухенький і не менш відомий астролог В. С. Підволочиський.

ЯК СТАТИ ЧАКЛУНОМ

У гостя нашої студії був вигляд задумливо-відсутній.

— Мабуть інтерв'юєри замучили? — співчутливо поцікавились ми.

— Відверто кажучи, трохи втомився від астральної подорожі. Літав до зв'язківця з потойбічним світом. Ще торік він призначив мені побачення біля

чорної діри, — просто і дохідливо пояснив гість.

Чаклун і відьмак, фахівець з білої та чорної магії, екстрасенс і парапсихолог Андрій Семенович Сухенький на вигляд має років сорок, хоча за паспортом йому всі дев'яносто.

— Спілкуючись з представниками

паралельних світів, я давно зрозумів, що людина може жити в п'ять-шість разів довше. Для цього треба збагнути нарізні, що всі ми діти Всесвіту, органічні частки Великого Космосу, — сказав він.

— Але самого усвідомлення, певно, не досить, — наважився заперечити хтось з присутніх.

— Звичайно, потрібна певна сума знань і навичок. Хоча б частина з того, що маю я, — погодився Андрій Семенович.

— То не могли б ви поділитися своїм дорожнім багажем? — запропонували ми.

— Можу, — твердо пообіцяв Сухенький. — Усі мої колеги не хочуть ділитися методами та прийомами. Роблять з цього комерційну таємницю. Я ж готовий на сторінках «Переця» за скромну винагороду у вигляді підвищеного гонорару поділитися з читачами усім, що знаю. А знаю я багато: і як уберегтися від навроки, як позбутися хвороби, як приворожити чоловіка, відвернути його від суперниці, як помолодіти, поздоровішати, порозумнішати, як зміцнити сім'ю, пробитися на верхні службові драбини, як сподобатися жінці... Успіх гарантую! Отже, я до послуг читачів.

— Скажіть, будь ласка, а чи можна стати чаклуном?

Таке нахабне запитання могло належати тільки молодому і недосвідченому, геть позбавленому зеленого уявлення про правила гарного тону.

Глянувши пронизливо-проникливим поглядом на нашого стажиста, Андрій Семенович незворушно відповів:

— Для цього потрібні: а) велике

бажання; б) сила волі; 3) згода потойбічних сил. У мене спершу такої згоди не було. Якщо ви уважно читали все, що останнім часом пишеться про чаклунів і відьмаків, то звернули увагу: всі вони стали тим, ким стали, в результаті екстремальних випадків. Той з балкона впав, той під електричку потрапив, того кульова блискавка вдарила. Коли я поклав собі стати чаклуном, я стрибнув із шостого поверху. Полежав трохи у гіпсі, але чаклунських здібностей у мене так і не відкрилось. Під електричку кидатися було страшно. Вирішив під трамвай. Водій загальмував, але так потім мене відлупцював, що знову в гіпс закували. Удару блискавки не дочекався. Вирішив, що струм високої напруги не гірший. Проте і тут не пощастило. Полежав у реанімації, але на тому все і скінчилось. І от уявіть, іду я, саме обдумуючи, що б його іще зробити, аби з'явилися оті надздібності, і раптом упав у каналізаційний люк. Коли отямився — одразу зрозумів, що я уже в новій якості — з'явилися чаклунські здібності. Бо не встиг і подумати про порятунок, як мені вже гукають згори: «Не хвилюйся, зараз витягнемо!» А витягли, я знову бажання задумав — от би зігрітися! Не встигла думка майнути, як один з рятівників пропонує: «Сто грамів вип'єш?»

Раптом Андрій Семенович підхопився:

— Пробачте, мушу летіти. Щоб мені повідомили з космосу, що зі мною хоче розмовляти сам Головний Диспетчер Астральних Подорожей. Отже, до нової зустрічі.

Вітольд Сидорович Підволочиський щойно повернувся з Всесвітнього конгресу астрологів, де йому було вручено Золотий Зоряний Пояс. Запросивши Вітольда Сидоровича до студії аномальних явищ «Перець», ми його гаряче поздоровили з найвищою професійною нагородою. Під час бесіди, між іншим, поцікавились, чи може, приміром, астролог передбачати змішні події, кумедні випадки, веселі пригоди в житті країни чи окремої людини?

— А чом би й ні, — погодився наш співбесідник. — Принаймні, для «Переця» і його читачів я з радістю це робитиму.

Отже, Всесвітньовідомий астролог Вітольд Сидорович Підволочиський обіцяє, попереджає, застерігає:

Розташування зірок на небі у квітні віщує нам подальші веселі вибрики нашої економіки, захоплюючий двобій гострословів — правих і лівих, комічне протистояння демократів і консерваторів, збільшення кількості веселих політичних партій та винахідливих об'єднань. У результаті в магазинах продавцівці-жартівниці так і сплатять дотепами: — Овочів немає! М'яса немає! Крупи немає! Яєць немає! Цукерок немає!..

З теорії гумору відомо, що частим вживанням одного і того ж слова завжди досягається комічний ефект. Уявіть, як ви будете реготати, коли в усіх магазинах почуєте оте найпопулярніше сьогодні слово! Але тим, хто народився під знаком Овена чи Рака усе ж таки час від часу везтиме на покупки. Їм пощастить хоч раз на місяць натрапити на ковбасний сир, вафлі «Пікантні» та хатні капці. Дівам і Стрільцям може поталанити у придбанні шкарпеток та колготок. Леви стануть щасливими власниками соломинок для коктейлів та крему від обмороження. Козерога, Вагам, Скорпіонам і Близнятам доведеться відмовитися від сигарет, оскільки у продажу вони так і не з'являться, а друзям та колегам набриднуть їх пригощати...

Проте посмішок на душу населення у квітні найбільше. Це пояснюється не тільки весняним настроєм, а й також збільшенням комічних ситуацій в нашому з вами житті та побуті. Неодмінно викликатимуть посмішки виступи декотрих громадських діячів, окремі абзаци деяких законопроєктів, окремі пункти рішень та рядки указів. Повеселять вас від душі проєкти економістів-оптимістів, поради депутатів-бюрократів та гарантії генералів-лібералів.

Це, так би мовити, загальний громадсько-політичний сміхфон. Але ж кожному хочеться знати, які найкумедніші ситуації чекають на нього в особистому житті? Що веселенького обіцяє йому квітень?

у сімейних прорив у бюджеті. Неодержаних очікує знайомство, котре може виявитися дуже веселим.

КОЗЕРОГУ (22 грудня — 20 січня) квітень обіцяє чимало розгравів з боку адміністрації та рідної профспілки. У всіх випадках робіть вигляд, що ви дуже полюбляєте жартити. Дотепність Козерога зуміє зберегти стабільність стосунках, незважаючи на відчутний прорив у бюджеті. Неодержаних очікує знайомство, котре може виявитися дуже веселим.

ВОДОЛІКУ (21 січня — 19 лютого) стане у пригоді анекдот, вичитаний у «Переці». Розповівши його, він розсмішить ділову людину, а ділова людина зробить йому ділову пропозицію.

РИБИ (20 лютого — 20 березня) можуть втратити чимало грошей, вклавши їх у безперспективне підприємство, особливо чоловіки, яких підштовхне на це діло дружина. Рибам-жінкам бажано утриматися від придбання хутряних виробів.

ОВЕНУ (21 березня — 20 квітня) пощастить у коханні. Але воно може виявитися без взаємності, якщо ви не знайдете дотепного виходу з делікатної ситуації.

ТІЛЬЦЮ (21 квітня — 21 травня) загрожую погіршення здоров'я через надмірності в їжі або зловживання спиртними напоями. Природжене почуття гумору допоможе позбутися нездорових звичок.

БЛИЗНЯТА (22 травня — 21 червня) вскачотять у дуже кумедну історію разом із своїм начальником. У результаті начальник буде довго сміятися, а вам буде не до сміху. Про всяк випадок намагайтеся менше потрапляти йому на очі.

РАКУ (22 червня — 23 липня) саме у середині квітня посміхнеться доля. Чоловікам ця доля явиться у вигляді милої чорнявки або ж білявки з веселими бісиками в очах. Ракам-жінкам, швидше за все, посміхнеться кумедний чоловік в окулярах. Якщо ви наважитесь на знайомство, воно може врешті-решт закінчитися щасливим шлюбом.

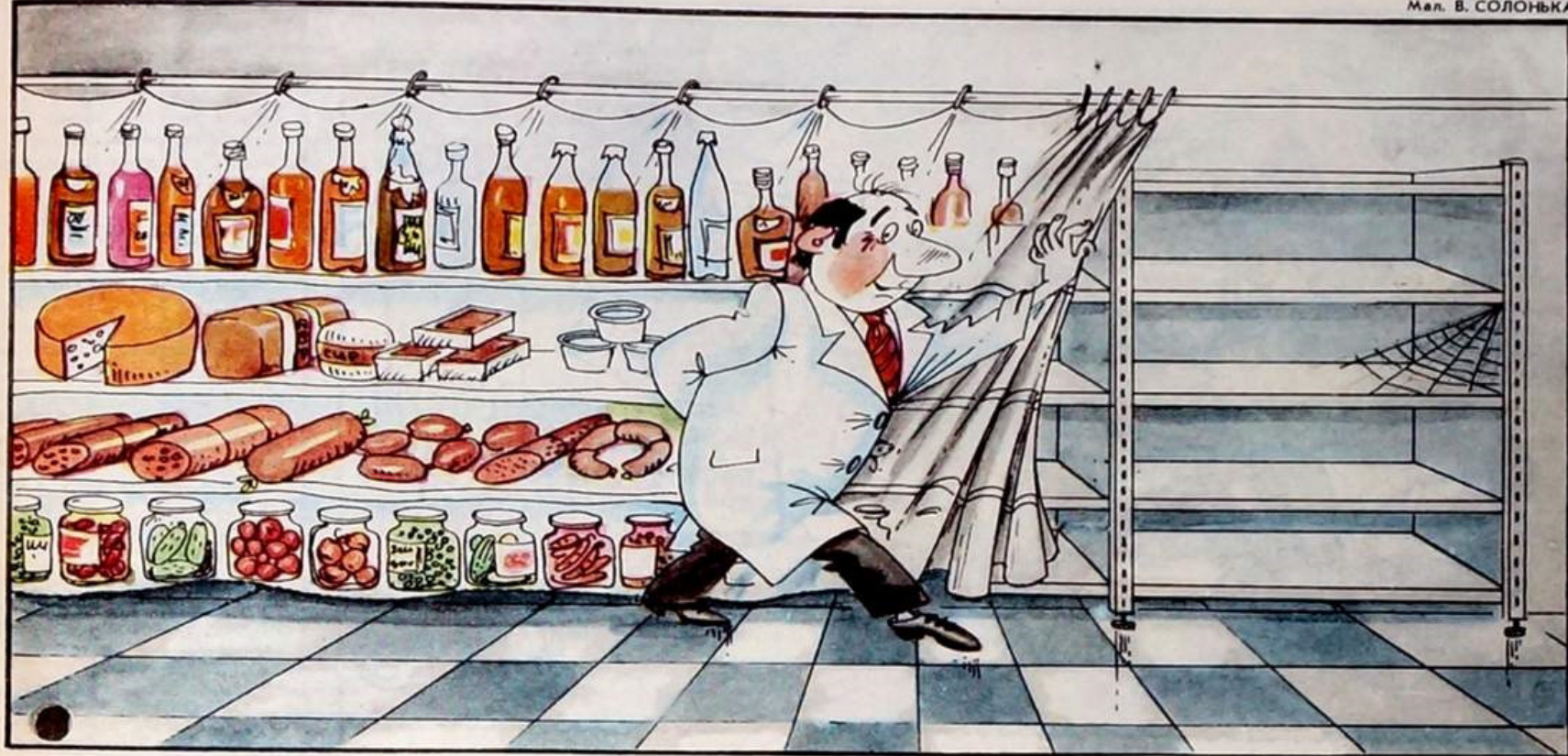
ЛЕВ (24 липня — 23 серпня) несподівано відкриється своїм колегам з такою бою, що і сам не підозрює. Ну, якщо буде! Щодо особистих проблем, не беріть дурного в голову. Не везе в коханні, пощастить у комерції. Невідомо, що сьогодні важливіше.

ДІВА (24 серпня — 23 вересня) цього разу жартами не відбудеться. Доведеться нарешті відповідати «так» або «ні». Головне не уточнюйте — коли саме. Подумайте про своє здоров'я. Не віддавайте його в руки тих, хто хоче на вас заробити. Пам'ятайте: одна ваша усмішка замінить кілька таблеток.

ВАГАМ (24 вересня — 23 жовтня) передбачається весела поїздка, під час якої можуть вирішитися не лише виробничі, а й особисті проблеми. Відкладіть будівництво на літо, перекладіть відповідальність на сусіда, покладіть гроші на ощадничку, щоб не пропали.

СКОРПІОНА (24 жовтня — 22 листопада) очікують успіхи в творчих ділах. Навіть якщо ви зовсім не творча людина, несподівано виявите творчий підхід до нетворчих справ. Будете приголомшені підступністю деякого з своїх друзів. У жінок, що народилися під цим знаком, суперниці можуть спробувати відбити нареченого або чоловіка. Дивіться на це з гумором. Не тримайте його, тоді йому і йти не захочеться.

СТРІЛЕЦЬ (23 листопада — 21 грудня) наємється до сліз, коли дізнається, в яку халепу потрапили його вороги, готуючи на нього пастку.

ДАВНЕНЬКО я не бував у Рівному. А коли й бував, ніколи не зустрічався з В. П. Корольовим. І нічого дивного — так само не бачився і з тисячами інших жителів славного міста, серед яких є не тільки Корольови, а й з більш ваговитими прізвищами — Царі, приміром, Гайдамаки. З ними я теж не мав нічого спільного, як і з Віктором Петровичем. Але якщо про тих інших ніколи не знав і не здогадувався, то про Корольова читав у «Правді» і навіть бачив його у телефільмі по ЦТ, присвяченому народній любові до поета Єсеніна. Називався — «Наш сучасник».

Можна було б і не згадувати газетної публікації і твору кіномитців, але в них дуже по-різному говорилось про одну і ту ж особу: у «Правді» — про гнаного робітника, а на телеекрані — про його духовні висоти. Отож, коли місцевий журналіст познайомив мене з Віктором Петровичем, я відкинув думку написати після цього відрядження про витівки рівненських корумпованих елементів, бо з таким же успіхом про них можна фейлетонізувати, переїхавши і до сусідніх Волинської, Тернопільської чи інших областей, а от Корольов з невиситимою любов'ю до поетичного слова і виробничими скандалами хазяйнує в Рівному.

Сказав «хазяйнує» не для того, щоб замінити осточортілі слова «працює», «трудиться» їм подібні, а точно визначаючи суть його діяльності. А щоб відмежуватися від панегіричних жанрів журналістики і йти сатиричною лінією, додам: пхас носа у справі, які ну зовсім не повинні його обходити. Принаймні, так вважала та й досі на цьому стоїть немала частина його начальства.

Список же начальства у Корольова такий, що з найвищого його щабля можна телепередачі робити на всенний світ.

Бо Віктор Петрович — просто машиніст електро-воза, робітник локомотивного депо Здолбунів. І кого тільки над ним нема! Хтось із вищестоящих нарік його прожектором. Це тоді, коли Корольов виходив із себе, щоб переконати: заради економії на нинішній локомотивній тязі можна водити состави не тільки вагою чотири тисячі тонн, а шестистисячні. «Хоче вгробити техніку, прожектор». Зрозуміло, громадським осудом небезпечного мрійника вгріли. А тут сталося відхилення від інструкції. З іншим просто перемовились би критичним словом. А тут начальник депо підписав наказ: «...дальнейшее пребывание в должности машиниста является несовместимым».

Коротше, зняли. Хоч і досі ніхто не може сказати, з чим те «пребывание» «несовместимо».

Про ці справи і йшлося у «Пробужденці», написаній правдинським кореспондентом В. Любичкиним.

«Правда» виступас — треба реагувати, і «несовместимо» виявилось цілком «совместимым». Коротше, поновили. І сподівалися, що нагнали холоду, щоб не пхав носа далі. Але як же не пхати, якщо йому, безпосередньо виконавцю, відомо, що на залізниці по всьому Союзу прижилася традиційна

приписка в економії електроенергії. Її облік, як і водиться у таких випадках, заплутаний і йде через потрібну, в прямому сенсі, бухгалтерію: одне говорить лічильник тягової підстанції, друге — приладів, встановлених на електровозах, а зовсім інше — обчислювальний центр залізниці. Він не міг погодитися, що, як нас усіх переконали, «соціалізм — це облік», а тут отаке діється!

Віктор Петрович обкидався книжками, довідками і дійшов висновку: залізничне міністерство створює різницю стосовно використаної енергії за рік до 15 мільярдів кіловат-годин, що означає: електровози споживають на стільки енергії менше. У грошах це сягає 300 мільйонів карбованців. За таку економію платять премії. Але набрида підрахувати, що не за всю, бо якби за всю, то міністерству довелося б у себе в апартаментах ставити поліграфічну машину і друкувати гроші.

З приводу пошуків настирливого удосконалювача колійового життя у травні 1988 року вирішило сказати своє слово і міністерство. На найвищому синедріоні мав доповідати Віктор Петрович. Але дивні речі часом творяться. З тієї ж таки височини за двійко днів до від'їзду машиніста на слухання в депо надійшло розпорядження: адміністрація, профком і трудовий колектив мають гуртом прийняти рішення про непідтримання пропозицій Корольова. Життя залярмувало. Необхідне рішення помчало до Москви швидким траскавським поїздом. Машиніст тим часом лаштувався на полиці менш прудкого потягу. Перед входом до залу засідань якийсь поважний клерк прошепотів на вухо: «Поводьте себе слухняно і стримано».

На колегії було чимало сказано про «несовершенство учета», залізничні генерали плескали по лопатках машиніста: «Молодець!» Була дана реко-

НЕВГАМОВНА БІЛА ЛЮДИНА

Навіть нееконіміст осягне, що позаяк ідеться про економію і премію, а відтак про рапорти, перехідні рапорти, — то занесено цілок над соціалістичним змаганням. Корольов знову почув на свою адресу слівце «прожектор», сказане вже з більшою часткою кричі у вимові. Заговорили і про те, що він прагне зрівнялівки, бо Віктор Петрович пропонував давати премії за роботу, а не за приписки, на бригаді, а в їх надрах уже розберуться, хто чого вартий.

Підрахунки, розрахунки, дебати, а залізниця має безперервний цикл роботи. Оскільки економію планували від досягнутого у попередньому році, з тих підрахунків виходило, що на двагого состави на якомусь там етапі часу почали їздити майже без використання електроенергії. Тільки пригальмовув. Це нагадує газетні повідомлення про початок сівби у колгоспі, який «на тиждень раніше, ніж торік...» І так щороку, аж поки, якщо йти за цією арифметикою, став відсвітатися десь перед Різдом Христовим. Але так не може бути вічно, бо є небезпека переплутати ярові з озимими і сягнути далі за самого академіка Трохима Денисовича Лисенка.

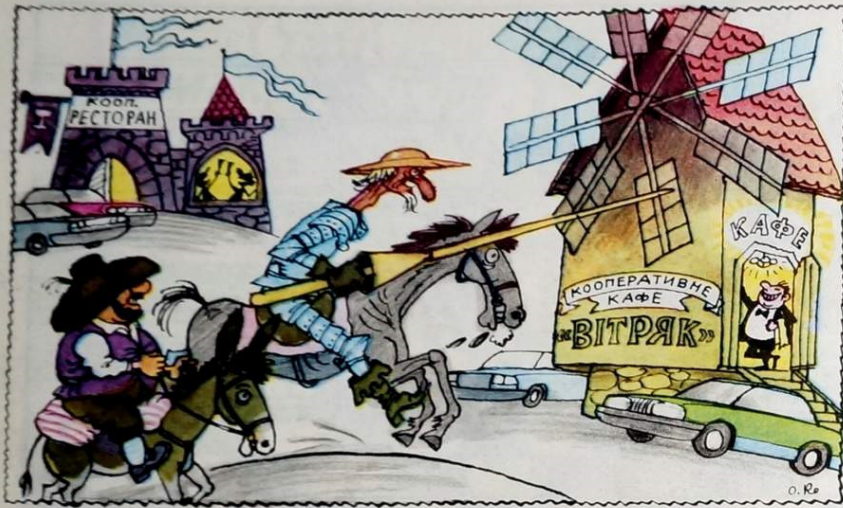
мендація надрукувати його портрет у газетах. А що ж відносно діла, спитаєте? І я запитав про це Віктора Петровича. У відповідь він махнув рукою.

— Минулого року Здолбунівське депо зекономило понад 4 мільйони кіловат-годин при зобов'язанні 2,7 мільйона. Бригади ж, за лічильниками електро-возів, заощадили понад 22 мільйони. Уявляєте?! Іх, ті лічильники, треба ліквідувати, спростити увесь облік і працювати побригадно на кінцевий результат.

Ви думаєте, після всього у Корольова опустилися руки? Ні. Він, як писав Джек Лондон, негаметовна біла людина. Торік Віктора Петровича країни обрали депутатом відразу двох Рад — обласної і Здолбунівської районної. У місті фактично екологічна катастрофа — деється взнаки цементне виробництво. Отож я не сумніваюся, що Корольов не забуде наказів виборців та й «своєї» електроенергії, і попереду в нього, мабуть, іще не одне зіткнення з любителями сумнозвісних традицій.

В. ПАЛЬЦУН.

м. Рівне.

Частина перша — романтична:
ДНІПРО — УКРАЇНСЬКІ ІЮКАТАНИ

Усе почалося цілком несподівано, як у старовинних пригрозних романах: гуляючи пішоходою косяю побіля міського пляжу з метою очиснення останнього від порожньої скотарії, житель Дніпропетровська Федір Дмитрович Е. знайшов... золотий пісок.

Спокійно, громадським, спокійно. Шукання новітніх клондайків просяно поберігати нехоті: спорядити стартерський експедиції на береги древнього борфену поки що ранувато. Геологічна наука ще не має достатніх підстав твердити про промислові розсипи дорогоцінних металів на розкопках славетських пляжів. Тож поки що повернемося до Федора Дмитровича Е. з його незвичайною суттінстю — потертою валізкою, до якої він, повагавшись, опустив три непрозорі целофанові пакети з якоюсь дорівню важкою ситиновою речовиною. Негайно з'ясувати, що там, у тих пакетах, Федір Дмитрович не збирався. Очевидно, тому, що був людиною закладом практичною для того, аби повірити, що скарби можуть ваятися під ногами просто у центрі міського міста. Але й не таким незлосом, щоб не підбрати того, що погано лежить і може колись знадобитися в господарстві. Отож, прийшовши додому, він віддав знахідку дружині, а та заклапа її до старого бідничка та й виставила в коширину. На тому перша частина нашої гостросюжетної оповіді обривається й починається

Частина друга — ще романтичніша:
ДІЛО ІДЕ ДО ВЕСІЛЛЯ

Починається вона з не менш несподіваного знайомства двох молодих людей — Коли та Людї, яка відбулася на одній товариській вечірці, закріплює викинуто на Людінній квартирі і нехай же переросло у жагуче кохання. На шляху до Палацу одруження залишилися подолати лише дрібнички, втім, доволі суттєві: матеріальні труднощі. Коли лише кілька місяців тому прибув із віддалених районів країни, де всім роком чесною працею споконував гріхи молодості, — отож ходив у киркухата, перед пошаною «стрибав» у матері на штирці і, як ви цілком прийнявмо згодувалися,

СУТТЄВЕ УТОЧНЕННЯ

Іде дядько пісом, як раптом з киці вилетить ведмідь, такий дядько в обійми й питає:
— Ти хто?
Дядько зникає та й каже:
— Як хто? Я — турист.
— Ні, — заверещав ведмідь, — це я турист, а ти — «Іспанський турист».

ОБДУРИЛИ

Летить пасажирський літак над океаном і раптом починає падати. Стюардеса, що не було паніки, каже:
— Товариші, не лякайтеся, наш літак експериментальний: зараз ми пірнемо в океан, потім виплинемо і полетимо далі.
Літак пірнув і не виринув. Зате вплинули на поверхню два одесита. Обдурили на всі боки, після чого один з них і зник:

— Послухай, Жоро, нас обдурили: самі далі полетіли, а ми залишилися.

Повідомля В. НАВОКА.

с. Радеськ
Чирюпінського району
Херсонської області.

ЧУЖА СІМ'Я — ЗАГАДКА

— Микола, це недобре, — каже сусід Миколі.
— Що саме? — запитує той.

ЩЕ ОДНА ПАРТІЯ?

Партій без ліку тепер у нас — Лояльних, опозиційних. Може, створити приходить час Партію безпартійних?

СІЗІФОВА ЛОГІКА

Сізіфа підняли на глум:
— Ех ти! Навіщо камінь преш на ті висоти? Та ж він одразу й падає з висоти. Безглуздіш ми не бачили роботи.
— Е, ні, — зітерши з лоба потіт, Сізіф похвасав знов на гору клятву. — Не з'їхав з глузду я, а помудрів. Адже й роботу маю, і зарплату.

РЕКОРДСМЕН

В книгу Гіннеса потрапить Мяс шанси немали, Бо говорять, що він дурень Найкрутший на землі.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

Скарб не приносить удачі

СЮЖЕТ ДЛЯ СУЧАСНОГО ВІДЕОДЕТЕКТИВУ

б) переконалася, що Коля раптово розбагатів. Наочним доказом пункту «а» слугувала Людина знайома Тая І., яку Коля по-хазяйському в обмінючку вів вулицею. Обидва були в дорожню, модному одязі. Не менш наочним доказом пункту «б» — новосередній «Жигулі», куди, щасливо щечечучи, всліпся юна «Ронка»: Коля — за кермо, Тая — поряд...

За кілька днів Людя дізнається, що Коля купив аж два будинки по Маневровій, 17: один — для себе, другий — для в'язничного кореша Юри, якого виправив із Одеської області.

Втім, не треба зопалу записувати Озерова Миколу Миколайовича, 1959 року народження, уродженця Пермської області, трині судимого, ніде не працюючого, у такі собі цілком невправні завершені негідники. Його молоді душі, як ми зараз переконаємося, не чужі й перекреси парованих. Вважаючи себе зобов'язаним перед Людєю, завдяки якій він досяг такого фантастичного просперіти, Коля робить широкий, просто-таки королівський жест: пропонує їй в чоловічин свого кореша знайти, дні судимого. На даний момент — власник будинку й автомашини (все куплено за Колині гроші), глибокий знавець автосправ (про що трохи нижче) і так, на вигляд, нічого.

Людя, як це й водиться у класичних пригодницьких

романах, спочатку з обуренням відкидає цинічну пропозицію зрадничого жениха, а потім, як це водиться в сучасних фільмах, після деяких роздумів погоджується.

Частина четверта — детективна: У СТАНІ ВОРОГА

Тепер вона пояснює цей свій крок відчайдушним бажанням зібрати якомога більше інформації про Коло та його оточення і викрити все це компашку. Звичайно ж, як то й буває у розслідуванні, довелося піти на деякі жертви. Ну, там, скажімо, легати в ліжку з фізично неприемною тобі людиною, вислуховувати від неї віртуозно відточених позасловникових епітетів і погроз, дихати її горіхливим перегаром, спостерігати, як, разом з її повелителем, «балдеють» від наркотиків його не менш достойні й дорогі кореші — кореші і соратники по силісному бізнесу: прибирати квартиру після їх розваг, вимити розбитий посуд, ну й такі інші дрібні незручності. Та зате день за днем у руках добровільного приват-резидента зосереджувалося все більше цінних даних: як, кому, по чому і по скільки продавався ті Фамільне золото, імена посередників, спілчальні тощо. У цьому Людя немалому допомогла подає вже згадувана Тая І., якій Коля також досить швидко дав повний

афронт, замінивши її неповнолітньою Юлею Д. — на час вступу в сімейне життя дівчаті не вивчилися ще й 14 років.

Коли благородний Коля, вважаючи себе усе ще Людими борником, подарував їй золотий перстень, дорозу шубу й хитру шапку, вона тільки злородно всмінулася подумки: ні, так дешево від неї їм не відкупитися. Вона повинна взяти коє не все, то, прийнявши, половину належного їй багатства. З цієї метою, за порадою якогось Білогурова, на прізвисько «Сліпий», — основного скупщика Колиного (ТІІ) золота — Людя навіть написала заяву до міліції, яку, проте, нести туди не збиралася, а хотіла лиш показати Коли: мовляв, або — або.

Потім трапився зря: за місяць, усе в слюзах, вона прибігла додому з криком: «Більше не мо-жу-у-у!» Але прийав Юра, умовив... На власній машині... Змогла.

Частина п'ята — катастрофічна: БЛАГОРОДСТВО ЖІНОЧОЇ ДУШІ, АБО Ж — ТЕХНІКА ПІДВЕЛА

Ні, не викрита Людими Е. і Тетини І., ображених у своїх кращих почуттях і квітучих надіях, стало причиною розгромадженню гнізда по Маневровій, 17. Епітет «бандитський» життя не помилковий, бо поміж тим, як Микола Озеров займався валютними операціями, його сердечний друг Юра Враніш так теж не сидів склавши руки. Врешті, він і не збирався вічно ходити у кореша в нахлібник: це було б нічче його власної гідності. Друг Коля тільки допоміг йому, як то кажуть, стати на крило, а далі вже Юра відкрив самостійний промисел. Те, що засноване ним діло не зовсім узгоджувалося із кримінальним кодексом, його не величм засмучувало: багатий практичний досвід і вивчені в міську уваження цінні теоретичні знання не пропали даремно. Молодецькі набити на макові плантації і на приватний автотранспорт, здіснюваний в тісній компанії — з Юрієм Дем'яніком, Вячеславом Сизоненком, Ігорем Дворніковим, — незмінно завершувалися цілковитими перемогами. За короткий час дружиною й працюючою колективно вдалося прибрати до своїх стараних рук кілька чужих автомобілів, не кажучи про таку дрібничку, як видарення лобових і бокових стекол. Вилучені у роззякуватих господарів

транспортні засоби професійно розкурочувалися до гашки, а кузови розрізалися автогеном і у високому темпі викидали на звалище.

Грім серед ясного неба прогрімив тієї вересневої ночі, коли сердечний друг Коля повернувся власним «жигуляком» додому. Несподівано на перехресті вулиць Артема й Сестлова через дорогу на червоне світло метнулася жіноча постать. Коля з усієї сили натиснув на гальма, та було пізно...

Рішення було прийнято миттєво. Хоч Миколиної вини в цій пригоді й не було, зайвий раз «засячувати» йому зовсім не хотілося. Достатньо того, що минулого літа ледве відірвався, коли гадаючи автоінспекція затримала його по дорозі з Києва із фальшивими водійськими правами...

«Дев'ять» з місяця в кар'єр набрала крейсерську швидкість і розтала у темряві бачних вулиць. А громадянин Наглетян, позбавлена невідкладної медичної допомоги, померла від ран.

Частина шоста — фінальна: ВІД ДОЛІ НЕ ВТІЄШ, АБО — РЯТУЙСЯ, ХТО ЯК МОЖЕ

Витверзіння від шоку настало швидко. Коля давно відчував, що сліди органи сидять у них «на хвості», й розважалося вирішити, що найкраще в цій ситуації — вчасно явитися з повинною й «квитетися» до кінця. Як не збиралася, Як, до речі, і «кореші». Два роки слідоство терпаче розпльовувало справу. Про те, як персонажі цієї «золотої» історії давали широкі знання, а незбагом теж відкидали їх; про те, як «навалили дурочку» і намагалися звалити всю вину одне на одного — писати вже нещавко. Усе це при бажанні можна знати в будь-якому банальному детективі. Суттєво те, що кожен одержав своє, і ще одна злочинна група перестала існувати.

Цуявти от що: ну, а як воно тим, хто залишився на волі? Жити-то сні вони бачаті!

Хай дає їм, а також неазваним тут персонажам, ласкаво дає доброго здоров'я та вських гараздів. А перш за все — доброго пам'яті.

В. БОРКО.

Народні усмішки

— Гуляти з моєю жінкою.
— Чужа сім'я — загадка. Вона каже, що це добре, а ти — навпаки!

Повідомля М. ЖАЛОБА.

с. Троїнівка
Високої області.

ВИКИДАЛИ

Заходив чоловік у магазин і питає:
— Сьогодні кінець місяця. Викидали що-небудь?
— Викидали! — відповідає продавщиця.
— Що саме?
— Сміття зі складу.

Повідомля В. СОПРОНОК.

● Можна було б економити і на сірниках, але ж їх немає.
● І за даремну працю теж можна одержувати зарплату.
● Не май сто карбованців, а май один долар.
● Поеп ТЕПЛИЦЬКИЙ.
ж. Могилів-Подільський.

ІРОНІЧНІ
ФРАЗИ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Борис ПОЛІЩУК.

ГУСТА діброва. Дуби в три обхвати. І як їх досі не вирубували? Кущі, волохаті, як ведмеді, уздовж дороги зависли. А дорога — одна. Праворуч не пройде, бо там місток ще турками зруйновано, коли вони від козаків утікали. Ліворуч — теж не пройде: там, десь років тому буде, дай бог пам'яті... меліоратори щось такого намеліорували, що швидше Аральське море обводниться, ніж витвір рук меліораторів наших, честь їм і хвала, колись висохне.

От у цьому місці, де кущі волохаті, як ведмеді, і засідала завше ватага Устима Кармелюка. А на предмет чого — самі знаєте: у багатого відібрати, бідному — оддати.

Один із ватаги, що мав надзвичайний слух, але не потрапив до консерваторії, бо не було кому за нього ні так, ні по телефону слівце замовити, першим почув:

— Ідуть!

Інший із ватаги, на ім'я Гриць, вийшов із-за кущів і виставив наперед, як міліцейський жезл, дровеняку заводши до дишло, тільки втричі товщу:

— Стійте, доброді! Та трісайте калитками!

А йому у відповідь:

— Не можемо! Ми — фонд! Гроші веземо на спорудження храму!

ПРИТЧА-АПОКРИФ

А ті:

— І раді б, так не можемо. Ми — з фонду. По боротьбі з пияцтвом!

— Ой, чує моє серце, — шепнув Свирид Кармелюкові, — понакупляють вони на ті хвондівські гроші горілки-вина та й понапиваються, мов свині!

— Цить! — гримнув на нього Кармелюк. — Як це — фонд пропиту? Хай собі ідуть із богом!

Пропустили. Поїхав тверезий фонд. Недовго й чекали — ідуть інші.

— Стійте! Ми в багатих відбираємо, а бідним роздаємо!

— Ми — фонд по врятуванню екології.

— Чого, чого?

— А щоб соловейку було де тьохнути, щоб рибці було де плюснути, та й вам було де засісти.

— На святе діло гроші везете! Ідьте з богом!

Поїхали... А Гриць своїм «жезлом» шапку на потилицю зсунув та й каже:

— Ну, отамане, так ми самі скоро з торбами підемо, бомжами поставимо.

І на нього гримнув Кармелюк:

— Замовкні! Ми в багатих одбираємо, а вбогим роздаємо, а тут люди гарне діло придумали.

Знову хтось їде звивистою дорогою.

— Стійте! І щоб гроші — до копійчаних!

— Ми — фонд! На одиноких старичків і старушок збираємо...

— Колеги, значить? І ми те саме робимо! Щасливої вам дороги, та грошей не розгубіть!

Ті поїхали — нові подорожні...

— Отаман велів, аби ви...

— Так ми ж з фонду! Грошки виключно для чорнобильських діток...

— А-а-а! Чули, чули про ту бідую! Ідьте здорові!

Коли вони поїхали, Свирид хмикнув:

— Щось цих хвондів розвелось... Устим Кармелюк тільки бровою в той бік повів, так у Свирида язик до піднебіння прилип.

Тут знову хтось телебениться.

— Стійте! І щоб гроші — до копійчаних...

— Ми — фонд! Гроші для дітей-інвалідів зібрано. Телемарафон двадцять чотири години тривав! Хіба не бачили?

— Звідки ж тут у нас в лісі телевизор? Ідьте собі, на святе діло гроші везете.

Прийшли всі. І Кармелюк замислився. Може, час розпустити ватагу по домах, бо все само собою робиться?

Коли знову ідуть...

— Всю готівку на бочку!

— Ха-ха! З нас не положено, ми — фонд! На неповноцінних діток збираємо.

Знаєте, такі дітки народжуються: котре без вух, а котре несповна розуму. Безпорадні дітки.

Розумієте, батьки п'ють, як не в себе, та й виродків плодять щороку більше. Як же ж без фонду? От і зафондували ми фонд.

— І правильно зробили. Ідьте здорові!

Мовчала, мовчала ватага, а тоді Свирид той, що з музичним слухом, обережненько так закинув:

— Був я в неділю у Кам'янці на ярмарку. Всього наслухався. І між іншим про оці-от фонди чув. Подейкують люди — хвондів розвелось, що бліх на собаці. Будь ласка: телефончик-телекс по телевизору дав і-і-і потекли грошки! Звідки вони течуть — всі

знають, а куди спливають, ніхто не знає. Як вода змивас. Звісно, і діткам якась дешиця перепадає, як тая капка з носа, а решта? Кажуть люди, що хвондисти оті не перестають по заграниччя вештатись, із-за кордонів не вилазять. Хто каже — досвідом обмінюються, хто каже — тамтешніх дурнів шукають, щоб і їхні грошки, валюту значить, у хвондиди, у хвондиди. Котрий — на діток-сиріток, котрий на калік, котрий на старичків бездомних. Кожен хто хоче, якусь та кумерцію з цих хвондів має. — Свирид одкашлявся і додав: — А ще чув, розказували, що у самому Києві, на високому зібранні у одного великого верхника спитали: куди ті хвондівські мільйони спливають?

Гриць не витримав:

— А той що?

— А той, сердега, лиш руками розвів, мовляв, не знаю-не віддю, куди ті хвондівські мільйони спливають. То я так, Устиме, гадаю: чим ми гірші від людей? Дамо оголошення в газетці, по телевизору телефон-телекс, рахунок у банку. На ім'я Устима Кармелюка... Спаленів Устим:

— Грицю, а дай-но дубця! Я його зараз так профону, я йому такий фонд покажу!

Свирид не дуже й злякався:

— Ти слухай, слухай, Устиме! Я діло

— Що будемо робити, Устиме?

— Пропустити, — звелів Кармелюк. — На святе діло люди гроші везуть!

...Минув ще якийсь час, знову той гостровухий, що у консерваторію не потрапив, Свиридом його звали, каже:

— Ідуть!

Знову виставляє Гриць свій «жезл»:

— Стійте! Та трісайте калитками!

Вітаємо ювілярів!

Відомого українського письменника
Юрія МОКРІЄВА —
з його 90-літтям.

Відому українську письменницю
Оксану ІВАНЕНКО —
з її другою молодістю.

Народного артиста СРСР
Юрія МАЖУГУ —
з його 60-літтям

ЛІЧИЛКА

Сів мурашка
У машину —
А машина
З горошину.
Сіла й жінка
Мурашинка —
Замість віяла
Пушинка,
Сіли діти
Мурашині —
Наче лялечки
В машині,
Сіла тітонька
Мураха —
Дуже лагідна
Комаха,
Сів хлопчисько
Муравлисько:
Підвезіть, мовляв,
Бо близько!
Вся родина
Мурашина.
А чи витрима
Машина?
І сказав мурашка:
— Зась!
Хто останній —
Той вилазь!

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Чудова балеринка —
Червона пелеринка
Кружляє та кружляє,
Ще й пісеньку співає.
Як стомиться кружляти —
На бік лягає спати.

(Дзига).

Марина ДИЧЕНКО.

СКОРОМОВКИ

Сорок сорочок пошила сорока,
сидить і скрекоче:
— Із ними — морока.
Сорочок тих — сорок,
сорók — тільки сім.
По скільки сорочок дістанеться всім?

* * *

Сіра ворона чорній вороні
прокаркала вчора на довгій пероні:
— Чого тут раненько розгулюєш ти?
У ліс чи до річки за мною лети.
Слід знати, шановна, що довгий перон
робили на станції не для ворон.

Володимир КЛЕНЦ.

ВЕСНЯНКИ

Наточку сусідка
Стріла на подвір'ї:
— Ой, веснянки в тебе!
Золоті сузір'я!..
— Ні, то не веснянки, —
Ната пояснила. —
То гречану кашу
Я сьогодні їла!..

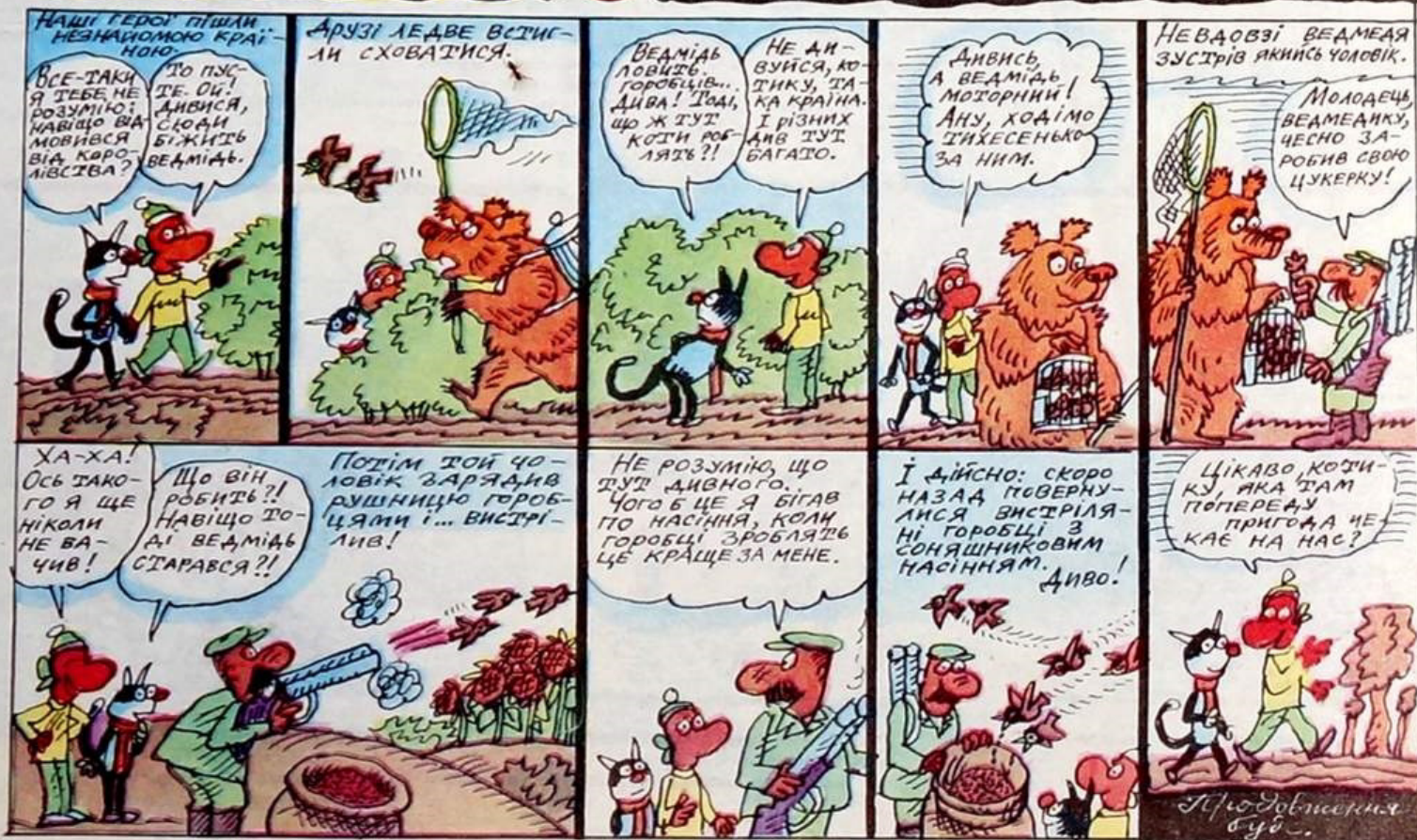
ЯК ПОЧИНАЄТЬСЯ ДОЩ...

Питають Андрійка:
— Знаєш, чи ні,
Як починається
Дощ навесні?
— Знаю.
Спочатку війне вітерець,
Хмарини біжать,
Мов отари овець.
— А потім?..
— Бабахкає, ніби з гармати!
— А далі?
— Мене забирають до хати!..

Кость МИХЕЇВ.

Анатолій Василенко

КРАЇНА НЕВИМІТІЛЬ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. МАРИНИЧЕВОТ

— З вас п'ять тисяч карбованців за оренду острова!

Мал. О. БОБИРЯ

Мал. І. ПАШЕНКА

Мал. О. ФЕДОНОВА

Пауль ФЛЕМІНГ
(1609—1640)

В АЛЬБОМ ОДНОГО ЛІКАРЯ

Усім дасть раду лікар. І вада лиш одна:
Проти своєї смерті він засобу не знає.

Адам ОЛЕАРІУС
(1603—1671)

Два клопоту найбільші між іншими всіма:
Коли добра багато й коли його нема.

Фрідріх фон ЛОГАУ
(1604—1655)

ЕКОНОМНІ ЧАСИ

Усіх нестачі нині ощадливості вчать:
Весілля і хрестини водночас у дівчат.

НА ЦЕЛЕРА

Із поля бою Целер втік —
Й на те була причина:
Він потім битися б не зміг,
Якби тепер загинув.

Андреас ГРІФІУС
(1616—1664)

ДО АЛЬБІНА

Прийти до нього в гості Альбін не раз просив.
Чому не йду до нього? Бо не люблю постів.

НІМЕЦЬКА ЕПІГРАМА

Георг ГРЕФЛІНГЕР
(1620—1677)

ПРИЧИНА ТЕРПИМОСТІ

Ганебний вчинок твій, та мститися не буду:
За хвицання не вжте тягти осла до суду!

Крістіан ГРІФІУС
(1649—1706)

ДО ЛАУРИ

Оплакуй чоловіка, та не перетрудись!
Помірність у жалобі потрібна, як і скрізь.

Хоч смерть його притьмом і вирвала у тебе,
Зате він відтепер блаженствує на небі.

ПРАВДА І МІКСТУРА

І правду, і мікстуру ми вправі порівняти:
Обох їх своєчасно належить подавати.

Йоган ГРОБ
(1643—1697)

ПРО ХВАЛЬКА

Що собі хвалу співає, зрозуміло, далібі:
Люди, бач, цього не роблять — змушений він сам собі.

БІДНОМУ ПОЕТУ

О, не вимушуй вірш — слабке, сумне творіння!
Однак у читачів не вимушиш терпіння.

Крістіан ВЕРНІКЕ
(1661—1725)

КУЛЬТУРНИЙ ПАНІ НОРІ

Культурна пані Нора — охоче визнаю.
Французьку й італійську, як рідну зна свою.
В латині й давньогрецькій теж успіхи рясні —
На всіх умів мовах сказати «такі» і «ні».

Готхольд Ефраїм ЛЕССІНГ
(1729—1781)

НА БОЯГУЗЛИВУ МУММУ

Злякалась Мумма привидів? Біда!
А в дзеркало щоденно заглядає...

ДО ОДНОГО АВТОРА

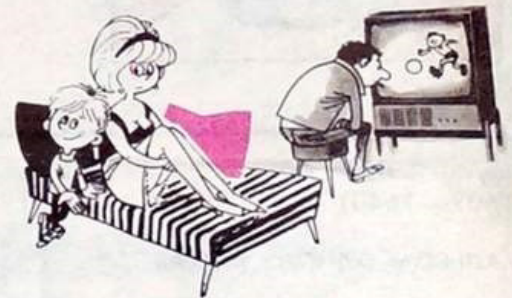
Зі скромно-гордовитим видом
Приніс ти новодрок — о, дар який! — мені.
Залежить, втім, прийму його чи ні:
Читати я його повинен!

Йоган Крістофор Фрідріх ГАУТ
(1761—1829)

ПЕРЕДБАЧЕННЯ

«Якщо сонет не вдасться, став хрестик, де погано!»
Рукопис твій, о Бав, тоді як цвинтар стане.

Переклав Павло СТОРОЖЕНКО

— Мабуть, наші діти повернулися після канікул.

— Даси одну марку — і я вийму запобіжник.

Мал. А. ЮНА

В о в к: «Хоч би швидше цей рік Кози закінчився!»

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«За допущення туберкульозу забезпечити головного ветлікаря для контрольного убоя».

[З телефонограми].

Надіслав П. МАРТИНЮК.

«З нового року у нас до кожної доярки підключена гаряча вода, і вона тепер дає чисте молоко».

[З районної газети].

«Кіно у нас не крутять тому, що люди не ходять в сільський клуб. А люди не ходять, бо кіно не крутять».

[З виступу].

«Зараз у її групі 25 корів. А це значить — двадцять п'ять характерів, і не аби-яких!»

[З листа до редакції].

«Начальнику ДУ 624 тов. Просяницькому Л. К. Київська обласна рада Українського товариства мисливців і риболовів просить відпустити Вашого співпрацівника

Джон найнявся на роботу тюремним наглядачем. Перш ніж залишити його на посту, начальник в'язниці нагадав:

— Тут у нас такі відчайдушні підопічні, що постійно треба бути наготові. Ви впевнені, що зможете на випадок чого справитися з ними?

— Будьте спокійні, — запевнив новачок. — Якщо хто тільки писне, — негайно вилетить геть!

ДЕРЕВО НЕ ПОТРІБНЕ

Місіс Сміт вирішила посадити яке-небудь дерево біля ганку свого будинку і звернулася за порадою до досвідченого садівника.

— Мені потрібне таке дерево, яке не дуже розросталося б, але щоб од нього було досить тіні для прохолодки. Нехай воно буде не з тих, які скидають листя. А взимку поміж гілок повинне проглядати сонце.

Садівник довго мовчав, розмірковуючи.

— Леді, — сказав він нарешті. — Вам не потрібне дерево. Купіть краще... парасольку.

ЦІКАВИЙ СОН

Прокинувшись якось вранці, Мері сказала чоловікові:

3 АМЕРИКАНСЬКОГО ГУМОРУ

— Знаєш, любий, наснилося, що ти подарував мені перлове намисто до річниці нашого весілля. Що б це могло означати?

— Скоро узнаєш, — із таємничим виглядом пообіцяв чоловік.

Увечері він повернувся додому з невеличким пакунком і галантно підніс його жоні. З завмиранням серця розгорнувши папір, вона побачила всередині книжку, на обкладинці якої стояло: «Універсальний сонник Херкімера. Видання третє, доповнене».

УНІВЕРСАЛЬНИЙ РЕЦЕПТ

Лікар виписав пацієнтові рецепт, як то й ведеться, неймовірними каракулями.

Через неуважність пацієнт забрав узяти в аптеці ліки. Зате кожного ранку протягом двох років пред'являв рецепт кондукторові автобуса як проїзний квиток. Тричі рецепт послужив контрамаркою в театр, п'ять разів — перепусткою на майданчик для гри в бейсбол. Зрештою чоловік

одержав підвищення по службі, пред'явивши рецепт як рекомендацію для боса.

Одного разу власник рецепта забув його на столі. А дочка-студентка взяла, виконала по ньому прелюдію і виграла приз на конкурсі молодих композиторів у консерваторії.

ЩО ВІН ТАМ НАДУМАВ!

Старенький Сем занедужав. Він сказав домочадцям, що дні його, певно, наближаються до кінця. Діти й онуки скупчилися біля узголов'я хворого, оскільки старий забажав сказати їм напутнє слово.

— Діти, — почав Сем після довгих роздумів. — Ми з матір'ю прожили разом душа в душу п'ятдесят років. — Він помовчав і продовжив тихим голосом: — Куховарка вона хоч куди. Ось і зараз до мене доноситься із кухні принальний запах яблучного пирога. — Сем із шумом втяг носом повітря. — Моллі, дитинко, побіжи на кухню і попроси для дідуся маленький шматочок.

За якийсь час онучка повернулася з порожніми руками:

— Бабуся каже: що він там надумав, старий чорт. Вона ж готує пиріг для завтрашніх поминок.

Перекладав Степан ГРИЦЕНКО та Володимир СИГІН.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавець:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 7 (1337)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна»

Здано до набору 01.03.91.
Підписано до друку 22.03.91.
Формат 70х108/16. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умов.-друку. арк.
14 умов. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 1 122 000 прим. Зам. 01100071.
Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатися
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього номера
придумали: А. Василенко, Р. Дру-
ман, М. Кінчаров, О. Коновален-
ко, О. Монастирський, В. Пальцун,
С. Федько, В. Чмиреєв.

м. Київ.

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

тов. Вдовичина А. Н. для участі в Республіканських змаганнях мисливських собак...».

(3 листа).

«Пастуха Коробку В. Г. оштрафувати на 15 крб. за те, що він вигнав на пасовисько корів у нетверезому стані».

(3 протоколу засідання правління колгоспу).

Надіслав Г. СИЛЕНКО.

«Цей фільм розповідає про долю молодої п'ятнадцятирічної дівчини, яка вдень веде праведний спосіб життя, а вночі опускається на дно. Запрошуємо подивитись цю чудову стрічку».

(3 рекламного оголошення).

«Відправити дитину в спецінтернат — річ не проста. Це довга й копітка справа...».

(3 виступу директора школи).

«Він усім говорив, що є інвалідом другої групи, а п'є, як першої...».

(3 пояснення).

Надіслав В. СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

«Користуйтесь послугами ритуальної служби. Це надійно, дешево і вигідно».

(3 оголошення).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

ПЕРЧАНСЬКИЙ

ВІДЕОСАЛОН

Добридень, шановні глядачі! Глянувши на екран, не робіть великих очей: ми не збираємося демонструвати у вашому відеосалоні ні порно-, ні еротичних фільмів. До того ж цей сеанс — вузькоспеціальний, розрахований виключно на автолюбителів та шоферів-професіоналів. Те, що ви бачите на екрані — попередження державтоінспекції: зваблива жіночка, яка припустилася, здається, на узбіччі дороги, застерігає: «Водій! Перед кожним небезпечним маневром подумай: чи всі принади життя ти встиг уже звідати?» Пальма першості у поширенні саме такої агітації за безпеку руху належить щомісячнику ДАІ УВС Житомирського обласного конвою «Світлофор», у одному з номерів якого і вміщено це фото.

Не маючи нічого проти нетрадиційних методів боротьби за безаварійність, хочемо лише запитати: чи стосується це застереження тих водіїв, котрі ще до «небезпечних маневрів» устигли звідати «всі принади життя»?

На цьому, до побачення!

СИТУАЦІЇ

